אנשים

קדישאי לנשיא המדינה: פולני זה פירמה!

סירוטה לכספי: יש לי אלרגיה להיות איתך בלישכה!

כשבא נשיא־המדינה, **יצחק נבון**, לבית ראש־הממשלה לערוך ביקור־חולים אצל **מנחם בגין**, ביום רביעי שעבר, הוא נתקל בכניסה לדירה בשר־החוץ, **יצחק שמיר**. הם ההליפו מילות־ברכה באיטלקית, ונבון שאל את שמיר כיצד התרשם מהאפיפיור, שאיתו נפגש. שמיר תיאר את אישיותו של היושב בוואטיקן ואז התערב בשיחה עוזרו של בגין, **יחיאל קדישאי**, ואמר לנשיא: „הוא פולני. פולני זה פירמה, אפילו היום!"

הנשיא היה אורח בערב מקבלי־מילגות מקרן הידידות ישראל־אמריקה, ושגריר ארצות־הברית **סם זואיס** הרה לנשיא על שכיבד בנוכחותו את הטכס, למרות שלא קיבל מילגה מהקרן. לואיס לא ידע שב־1963 אכן קיבל נבון מילגה, ועמד לצאת לסמינריון על יחסים בינלאומיים, בהנחיית הפרופסור **הנרי קיסינג'ר**. לפני יציאתו הבטיח לו **דויד בן־גוריון**, שנבון שימש כמזכירו האישי, שהוא לא יתפטר מתפקידו כראש־ממשלה כל עוד שוהה נבון בחו"ל. ערב יציאת נבון ללימודים התפטר בן־גוריון ואמר למזכירו: „קיימתי את הבטחתי. לא התפטרתי כשהייתי בארצות־הברית." רעיית הנשיא, אופירה קיבלה מילגה מהקרן ב־1969 ויצאה להשלים את לימודיה לתואר השני ב־פסיכולוגיה.

כשקיבל נבון בביתו מתנדבים מצטיינים של המישמר האזרחי, הוא סיפר להם שכאשר מונה לתפקידו נאלץ לוותר על התורנות השבועית שלו במישמר: „לי זה חסר באופן אישי, אך הסבירו לי שאם אצא היום למירה, מיספר השומרים שיצטרך לשמור עלי הוא כזה, ששכרי ייצא בהפסדם."

כשנשאל ח"כ המערך **יהודה חשאי** מדוע שאל את ראש־הממשלה על העמלות ששולמו, כביכול, לשר **יצחק מודעי**, ולא החריש הביא דוגמה אישית: „אני קציין־בצנחנים. כששירתי בתעלה ב־1969 דיווחתי שאני רואה צוללנים. אמרו לי שאלה הם כרישים. ב־'73' ראינו איזה כרישים אלה היו!"

חשאי נשאל מדוע יש להאמין לדברים שאומר ח"כ. „אפשר לסמוך על האינטליגנציה שלו ולתת קצת קרדיט," ענה.

ליושב־ראש ועד־הישובים־החקלאיים בפיתחת־רפיח, **יצחק רגב**, יש הסבר על מה שמתרחש בימית. „יש שם 14 ועדים, של נשים, גברים, בעלי מיספר נעלים 42, וכיוצא בזה. כשהם הצליחו סוף־סוף להתאחד, הם אמרו למישלה: ‚תראו כמה קיבלו הישובניקים.' אז כולם הבינו שאנו צריכים לקבל, ואותם שכחו."

על סוג הבקשות שמעלים אנשי העיר סיפר רגב: „יש בימית מוכר־מלאווח, שאני במיקרה לא אוהב אותו. הוא אומר שיש לו פטנט על המלאווח ושהוא לא יכול להעביר אותו משם."

כשהופיע שר־החקלאות, **שימחה ארליך**, בישיבת ועדת־הכספים של הכנסת, שדנה בגובה הפיצויים שנפסקו למפוני־הפיתחה, הוא זרק לחלל החדר מיספרים שונים, שאיש לא הבין את משמעותם. בשלב זה, כשהבחין ששומעיו משתעממים, הוא הציע שהוא יגיש לוועדה את כל החומר בכתב. חברי־הוועדה קיבלו את הרעיון, וארליך ועוזריו עזבו את החדר. אז קפצו הליברלים שבוועדה על יושב־הראש שלה, ח"כ אגודת ישראל **שלמה זורנין**, ולחצו עליו שלא ירפה מארליך, משום שברגע שסגן־ראש־הממשלה מדבר על חומר בכתב, כל נושא שעל סדר־היום נדחה לתאריך בלתי־ידוע. זורנין שחשש, כנראה, מביקורת ציבורית, ושנזכר שארליך אמור לצאת לאירופה בענייני השוק האירופי, מיהר לשלוח לשר תזכורת, שבה עומד על כך שהחומר יוגש לוועדה גם בהעדרו של ארליך מהארץ.

למרות חשיבותו של הכנס שערכה הסתדרות המורים, ואכל אף הוא בתיאבון רב. לעומת זאת הפתיע הסגן השני של שימחה ארליך, ח"כ פסח („פייסי") גרופר, את הנוכחים פעמיים. ראשית הוא שוחח בערבית שוטפת עם האורחים המצריים, וביניהם השגריר המצרי בישראל, סעד מורתדה. ושנית: גרופר לא טעם מהמאכלים שהוגשו. הוא הסביר למי שחששו לתאבונו שהוא היה בביקור במושב אילניה, ושם אכל כל־כך הרבה בשר־כבש, עד שלא יכול היה לטעום מהמזון.

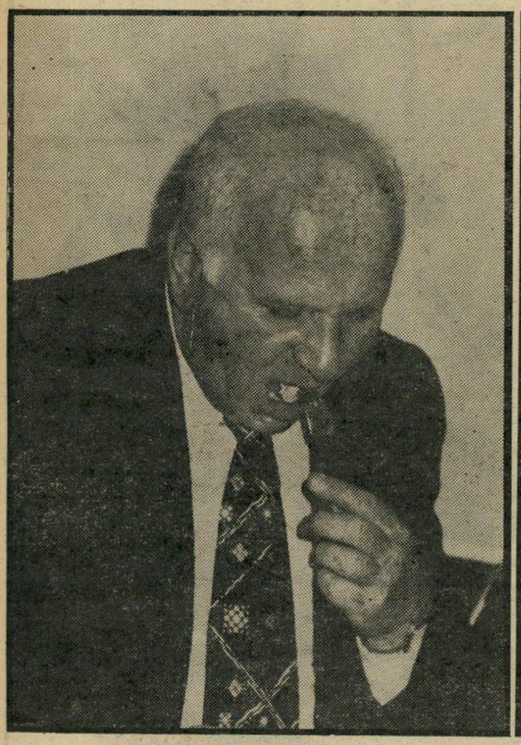

נפחלי יניב דובר מישרד־החקלאות (מימין) לועס בהנאה פרוסת בשר קר, שהוגש לאורחים בקבלת־פנים שערך מישרד־החקלאות הישראלי, למישלחת החקלאות ממצריים. יניב עודד את הנוכחים שיתחילו לאכול, ובין נגיסה לנגיסה הסביר לכל עיתונאי במקום מיהם הנוכחים האלמוניים באולם. אחד מסגני שר־החקלאות, ח"כ מיכאל דקל (משמאל), מילא את צלחתו ויושב ליד השולחן,

אדירים: „אני רוצה להבין. טלוויזיה זה פרס או עונש?"

במונית אחת נסעו ד"ר **מאיר פעיל**, עורך־הדין **אהרון פאפו** ומנכ"ל רשות השידור לשעבר, **יצחק ליבני** לבוקר שבתרבות שנערך בקריית־חיים. פעיל דיבר, כל הדרך, על ארץ־ישראל היפה, עד שלבסוף ענה לו פאפו: „אינני מבין מדוע ארץ־ישראל של העבר היתה כל־כך יפה. נדמה לי שמושג זה הוא בדמיונך בלבד, ומי שמדבר על כך, זהו עניין לניתוח פסיכולוגי."

ח"כ־הליברלים **יצחק זיגר** נראה לאחרונה כשהוא מסתובב במיסדרונות הכנסת, כשתיק חום עב־כרס בידו האחת, וספר על המישפט הבינלאומי בידו השניה. כשהתבקש להסביר מהי רוח הלמדנות שירדה עליו, סיפר שבאחד מדיוני הפעילים במיפלגה התעורר ויכוח אם ישראל חייבת להוריד את המיבנים בפיתחת רפיח או להשאיר אותם למצרים. אז גילה שאינו זוכר מה כתוב בהסכם המקורי. הוא רץ לספריית הכנסת וצילם עותק של החוזה, אך לא מצא בו התייחסות לעניין ולכן חיפש וצילם את נספחי החוזה, ואחר־כך פרשנויות מישפטיות לחוזה ולנספח אף קיטעי־עיתונים, ותשובה לא מצא. ביאושן פנה לספרי־חוק העוסקים בסוגיה זו. הוא חזר לכנסת, לעניין שלא הובא בחשבון בחוזה, הוא לא ימצא עד אפריל הקרוב.

בסיור־עיתונאים בכלא כפר־יונה העיר העיתונאי **משה רונן** שהוא כבר ביקר בבתי־סוהר אחרים, אך לא כך כתב. חבריו לסיור שאלו לפרטים ונציב בתי־הסוהר, **מרדכי זרטהיימר**, התערב: „לא חשוב. אנו בעד שיקום אסירים גם בכלי־התיקשורת."

מפקד־הכלא, סגן־גונדר **נתן ינקו**, סיפר שאסירים, המתנהגים כראוי, מקבלים כפרס רשות לצפות בטלוויזיה עד סיום השידורים, בעוד שלאחרים מאפשרים רק לראות את התוכניות עד מבט לחד־שות. שאל העיתונאי **יחזקאל** אלרגיה להיות עם רם כספי בלישכה." כתב הארץ בבית־המישפט, **צבי הראל**, פנה לגבריאל בך ואמר לו: „תשים לב אם זה במלרע או במלעיל."

ח"כ־הליברלים **יצחק זיגר** נראה לאחרונה כשהוא מסתובב במיסדרונות הכנסת, כשתיק חום עב־כרס בידו האחת, וספר על המישפט הבינלאומי בידו השניה. כשהתבקש להסביר מהי רוח הלמדנות שירדה עליו, סיפר שבאחד מדיוני הפעילים במיפלגה התעורר ויכוח אם ישראל חייבת להוריד את המיבנים בפיתחת רפיח או להשאיר אותם למצרים. אז גילה שאינו זוכר מה כתוב בהסכם המקורי. הוא רץ לספריית הכנסת וצילם עותק של החוזה, אך לא מצא בו התייחסות לעניין ולכן חיפש וצילם את נספחי החוזה, ואחר־כך פרשנויות מישפטיות לחוזה ולנספח אף קיטעי־עיתונים, ותשובה לא מצא. ביאושן פנה לספרי־חוק העוסקים בסוגיה זו. הוא חזר לכנסת, לעניין שלא הובא בחשבון בחוזה, הוא לא ימצא עד אפריל הקרוב.

בסיור־עיתונאים בכלא כפר־יונה העיר העיתונאי **משה רונן** שהוא כבר ביקר בבתי־סוהר אחרים, אך לא כך כתב. חבריו לסיור שאלו לפרטים ונציב בתי־הסוהר, **מרדכי זרטהיימר**, התערב: „לא חשוב. אנו בעד שיקום אסירים גם בכלי־התיקשורת."

מפקד־הכלא, סגן־גונדר **נתן ינקו**, סיפר שאסירים, המתנהגים כראוי, מקבלים כפרס רשות לצפות בטלוויזיה עד סיום השידורים, בעוד שלאחרים מאפשרים רק לראות את התוכניות עד מבט לחד־שות. שאל העיתונאי **יחזקאל**

דובר סיעת־שינוי, **נתן קרמר**, מסתובב ב־(„ג'קי") אחרונה אדום־עיניים, כתוצאה מחוסר־שינה. הוא נשאל אם שני הח"כים שלו מספקים לו כל־כך הרבה עבודה, והוא הסביר שהגורם לעייפותו הוא שאישתו נמצאת בסוף החודש התשיעי להריונה. בשעות היום והערב הוא נאלץ לעזור בבית, ובלילות הוא מדפיס את ההודעות לעיתונות. „אני לא יודע איך אני עושה זאת, אך אני מקווה שאין טעויות, משום שאני עושה הכל מתוך שינה."

לעומת זאת, כשתלד השחקנית **תחיה הנון** לא יצטרך בעלה השחקן **רמי** לרוץ לתל־אביב. שני שחקני התיאטרון החיפאי הם תושבי חיפה, ותחיה תלד, כאשר זה יקרה, בבית־חולים הכרמל, מחשבי־החישובים מצאו שהיא כבר סיימה את החודש התשיעי, וכדי שרמי לא יוטרד בשאלות, בכל פעם שהוא בא לרחוב הסמוך לתיאטרון הוא צועק: „תחיה עוד לא ילדה." ונכנס לתיאטרון.